

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **K. B. (B.)**

uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 lipca 2024 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 stycznia 2024 r., sygn. akt VIII AKa 333/23, uchylający wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt V K 85/20,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym,

2. zarządza zwrot oskarżonemu uiszczonej opłaty od skargi w kwocie 750 (siedemset pięćdziesiąt) złotych,

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. F., z Kancelarii Adwokackiej w W., kwotę 1476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt

sześć) złotych, w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżonemu w postaci sporządzenia i wniesienia skargi,

4. kosztami postępowania skargowego obciąża Skarb Państwa.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, wyrokiem z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt V K 85/20, uniewinnił K. B. od popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora, Sąd Apelacyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 16 stycznia 2024 r., sygn. akt VIII AKa 333/23, uchylił wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Skargę na ten wyrok wniósł obrońca oskarżonego, w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił mu:

„rażące naruszenie prawa, które miała wpływ na jego treść, a mianowicie: 1) przepisu postępowania art. 439 § 1 pkt 2 kpk, przez to, że Sąd, który go wydał był nienależycie obsadzony, albowiem Sędzia del. X. Y. została delegowana do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie kryteriów, które nie zostały podane do publicznej wiadomości, co rodzi uzasadnione wątpliwości co do zapewnienia przez cały skład orzekający w Sądzie odwoławczym bezstronności w jej aspekcie instytucjonalnym, aktualizując jednocześnie domniemanie braku bezstronności (domniemanie stronnictwa), dodatkowo Sędzia X. Y. została w dniu 12 stycznia 2024 roku decyzją Ministra Sprawiedliwości odwołana z delegacji na urząd Sędziego Sądu Apelacyjnego”.

Obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy

Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu, które to koszty nie zostały uiszczone w całości ani w części, tak jak za obronę z wyboru.

W odpowiedzi na skargę prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie del. do Prokuratury Regionalnej wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wprowadzona do Kodeksu postępowania karnego skarga na wyrok sądu odwoławczego uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania (art. 539a k.p.k.), służyć ma powstrzymywaniu sądów odwoławczych od uchylania zaskarżonych wyroków, co przyczynia się do przedłużania postępowania i skłonieniu tych sądów do wydawania orzeczeń reformatoryjnych, to jest zmieniających zaskarżone orzeczenie i rozstrzygających odmiennie co do istoty sprawy.

W art. 539a § 3 k.p.k. ustawodawca wskazał zamknięty katalog podstaw wniesienia skargi. Mogą to być wyłącznie uchybienia wskazane w art. 439 § 1 k.p.k., a więc bezwzględne przyczyny odwoławcze lub naruszenie art. 437 k.p.k., który w § 2 stanowi, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. (reguła *ne peius* z § 1) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W przedmiotowej sprawie podstawą uchylenia wyroku i przekazania do ponownego rozpoznania była przesłanka z art. 454 § 1 k.p.k. W skardze obrońcy powołano się zaś na przesłankę z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na zasiadanie w składzie orzekającym sądu odwoławczego SSO (del.) X. Y..

W ocenie Sądu Najwyższego, wadliwość zaskarżonego wyroku związana z bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w istocie dotyczy SSO X. Y.. Sędzia ta została już poddana w przeszłości przez Sąd Najwyższy testowi bezstronności i niezależności, a wyniki tych testów były negatywne (sygn. III KK 375/21, II KK 607/22, II KK 296/23, II KK 289/23, II KK 434/23, II KK 447/23). Ocenę tę podziela także Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu.

Sąd Najwyższy odwołuje się w tym zakresie do uchwały trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA-I-4110-1/20, podkreślając, że wykładnia prawa zawarta w tej uchwale jest obowiązująca i w myśl art. 87 ust. 1 ustawy o SN Sąd Najwyższy pozostaje nią związany jako zasadą prawną. Sędziów tego Sądu nie może zatem zwolnić z obowiązku jej przestrzegania żadna subiektywna czy inna okoliczność, w tym zgłoszone do uchwały zdanie odrębne, czy interes w korzystnej dla sędziego, a odmiennej wykładni przepisu art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Związani uchwałą trzech Izb Sądu Najwyższego pozostają co oczywiste także sędziowie Sądu Najwyższego orzekający w innych niż Izba Karna izbach tego Sądu. Oczywistym jest też, że niczego w tym zakresie nie może zmienić wskazywany niekiedy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61, skoro jego rozstrzygnięcie nie należy do zawartego w art. 188 Konstytucji RP katalogu orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego (por. m.in.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22). Tylko zaś te orzeczenia z mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji RP uzyskują moc powszechnie obowiązującą. Powołane orzeczenie Trybunału, wydane w sprawie U 2/20, stanowiące z powodu swej wadliwości co najwyżej niewiążący wyraz określonych poglądów prawnych co do wykładni konkretnych przepisów nie uzyskało zatem ani mocy powszechnie obowiązującego orzeczenia, a więc co oczywiste nie mogło uchylić uchwały trzech połączonych Izb SN (BSA I-4110-1/20), ani też nie zawiera argumentacji zasługującej na uwzględnienie.

Jak wynika z treści uchwały trzech Izb Sądu Najwyższego „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. W

odniesieniu do sędziów sądów powszechnych wadliwość procedury nominacyjnej nie powoduje zatem wprawdzie automatycznie, że sąd z udziałem sędziego powołanego w takiej procedurze jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Jeżeli jednak ujawnione zostaną przez strony albo staną się Sądowni Najwyższemu znane z urzędu okoliczności wskazujące na wątpliwości co do bezstronności sędziego rozwiać je może albo potwierdzić szczegółowe ich badanie, do którego Sąd Najwyższy jest uprawniony i zobowiązany zarazem.

Stanowisko to znalazło swoje wzmocnienie w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, dotyczącej statusu Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3; dalej: „ustawa nowelizująca KRS”), w której trafnie stwierdzono, że nie jest ona już organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1. Podobne stanowisko zajął także w tym zakresie Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej ETPCz) w sprawie Reczkowicz p. Polsce, podkreślając, że zmiana ustawy o KRS praktycznie usunęła nie tylko dotychczasowy system przedstawicielski, ale także gwarancje niezależności sądownictwa w tym zakresie, co w rezultacie umożliwiło to władzy wykonawczej i ustawodawczej bezpośrednią lub pośrednią ingerencję w procedurę powoływania sędziów, z której możliwości te władze skorzystały (pkt 274 wyroku z dnia 22 lipca 2021 r., skarga 43447/19; HUDOC). Do podobnych wniosków doszedł ETPCz w wyroku Wielkiej Izby z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie Grzęda przeciwko Polsce (skarga nr 43572/18).

Brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić *in concreto* w odniesieniu do każdego z sędziów z osobna (por. uchwała Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 2/22). Potrzebę i zasadność przeprowadzania testu bezstronności potwierdził jak dotąd Sąd Najwyższy w kilkudziesięciu zapadłych orzeczeniach stwierdzających zarówno naruszenie standardu bezstronności w odniesieniu do niektórych sędziów sądów powszechnych powołanych z udziałem wadliwie ukształtowanej KRS, jak też nie dopatrując się uchybień z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. w odniesieniu do innych

sędziów poddanych testowi bezstronności (m.in. w sprawach III KK 193/20; II KK 206/21; III KK 375/21; III KK 404/21; II KK 489/21; II KK 505/21; II KO 111/21; II KS 32/21; III KS 26/22; II KK 23/22; III KK 39/22; II KK 55/23; II KK 74/22; II KK 119/22; II KK 192/22; II KK 469/22; V KK 562/22; II KK 571/22; II KK 607/22; II KK 614/22; V KK 17/23; III KK 60/23; III KK 109/23; III KK 185/23; II KK 124/23; III KK 239/23; II KK 287/23; II KK 288/23; II KK 296/23; II KK 363/23; III KK 471/23).

Z dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że oprócz wadliwości samego procesu nominacyjnego sędziego, istotną rolę w tej ocenie powinny odgrywać m.in.: równoczesność (lub zbliżony czas) uruchomienia drogi awansowej z objęciem ważnego stanowiska w administracji sądowej w drodze arbitralnej decyzji Ministra Sprawiedliwości, utajnienie obrad KRS w zakresie danej kandydatury, jednoznacznie negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów, porównanie osiągnięć zawodowych kandydata z doświadczeniem zawodowym i poparciem środowiska dla kontrkandydatów, fakt uzyskania nominacji na stanowiska funkcyjne pozostające w dyskrecjonalnej kompetencji władzy politycznej, udział w pracach gremiów powiązanych z władzą polityczną, wykonywanie określonych zadań lub funkcji na podstawie arbitralnych decyzji władzy politycznej, co obejmuje również tzw. delegacje ministerialne, dodatkowe zatrudnienie w jednostkach bezpośrednio podporządkowanych władzy politycznej, charakter sprawy, do której rozstrzygnięcia ukształtowano dany skład sądu, a także działalność publiczna i wypowiedzi danego sędziego, wykraczające poza gwarantowane przez Konstytucję RP ramy udziału w debacie publicznej, a wskazujące na zaangażowanie w realizację określonych celów politycznych władzy wykonawczej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2022 r., II KS 32/21; z dnia 30 maja 2023 r., II KK 23/22; z dnia 14 czerwca 2023 r., II KK 489/21, z dnia 12 grudnia 2023, II KK 74/22, z dnia 21 grudnia 2023., II KK 287/23).

Wynik negatywny badania spełnienia testu niezależności i bezstronności przez SSO (del.) X. Y. stwierdził dotąd Sąd Najwyższy już wielokrotnie. Jako do sędziego delegowanego, podstawą oceny dokonywanej w kontekście respektowania należytej obsady sądu jest wykładnia przepisów traktatowych przeprowadzona w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 listopada 2021 r., w połączonych sprawach od C-748/19 do C-754/19, w którym TSUE stwierdził, iż „art.

19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TUE) odczytywany w świetle art. 2 TUE oraz art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi minister sprawiedliwości państwa członkowskiego może, na podstawie kryteriów, które nie zostały podane do publicznej wiadomości, z jednej strony delegować sędziego sądu karnego wyższej instancji na czas określony albo na czas nieokreślony, zaś z drugiej strony w każdym czasie, na podstawie decyzji, która nie zawiera uzasadnienia, odwołać sędziego z tego delegowania, niezależnie od tego, czy nastąpiło to na czas określony, czy na czas nieokreślony”. W konsekwencji powyższego, w odniesieniu do delegacji sędziego udzielonej po dniu 16 listopada 2021 r. dla oceny bezstronności sędziego delegowanego konieczne jest przeprowadzenie testu o charakterze identycznym z tym, jaki wypracowany został na gruncie orzecznictwa krajowego oraz organów międzynarodowych działających na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską w odniesieniu do osób powoływanych na urząd sędziego sądu powszechnego lub wojskowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy o KRS z dnia 8 grudnia 2017 r. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2023 r., II KK 469/22).

Ustalenia dokonane przez Sąd Najwyższy w sprawach sygn. III KK 375/21, II KK 607/22, II KK 296/23, II KK 289/23, II KK 434/23, II KK 447/23 w odniesieniu do sędzi X. Y. pozostają aktualne także na kanwie niniejszej sprawy, w której sędzia ta orzekała w ramach delegacji do Sądu Apelacyjnego w Warszawie, będąc sędzią Sądu Okręgowego w Lublinie. Bez konieczności szczegółowej analizy, dokonanej już przez Sąd Najwyższy we wskazanych wyżej sprawach wskazać zatem należy najważniejsze ustalenia, które prowadzą także w sprawie niniejszej do wniosku, że wystąpiła w odniesieniu do w/w sędzi przesłanka z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k.:

1. sędzia X. Y. powołana została na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie postanowieniem Prezydenta RP z dnia [...] 2019 r., nr 1130.[...].2019, w

- uwzględnieniu wniosku Krajowej Rady Sądownictwa zawartego w Uchwale Nr [...] z dnia [...] 2018 r., a więc z udziałem wadliwie ukształtowanej KRS;
2. brak jest transparentności postępowania konkursowego na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie, w którym uczestniczyła sędzia X. Y., w trakcie którego uzyskała zdecydowanie negatywną opinię swojej kandydatury na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Apelacji Lubelskiej (46 głosów „przeciw” i 9 głosów „za”). Siedmiu sędziów, którzy uzyskali poparcie co najmniej 41 sędziów tego Zgromadzenia (w tym jeden z sędziów 51 głosów „za”) nie zostali w tej procedurze przedstawieni przez KRS Prezydentowi RP;
  3. każe to przyjąć, że uzyskanie przez sędzię X. Y. pozytywnej uchwały KRS, musiało być podyktowane względami pozamerytorycznymi zważywszy, że wszyscy kandydaci posiadali zbliżone, pozytywne opinie wizytatorów i charakteryzowali się podobnymi kwalifikacjami zawodowymi;
  4. w 2022 r. sędzia X. Y. podpisała listę poparcia dla – starającego się o wybór do Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej ustawą z 2017 r., drugiej kadencji – byłego wiceministra w Ministerstwie Sprawiedliwości sędziego Ł. P., pomimo publicznie dostępnych informacji o udziale wyżej wymienionego w tzw. aferze „hejterskiej”, w której osoby związane z Ministerstwem Sprawiedliwości starały się zdeprecjonować sędziów niepoddających się presji władzy wykonawczej i stosujących w swoim orzecznictwie regulacje konstytucyjne i konwencyjne. Wskazuje to na bezpośrednie i aktywne poparcie przez sędzię X. Y. dla działań i zachowań godzących w sędziowską niezawisłość i niezależność;
  5. po zaledwie 3 latach orzekania w sądzie okręgowym sędzia X. Y. wyraziła chęć delegowania jej do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, uzyskując stosowny akt delegacji Ministra Sprawiedliwości w dniu 10 października 2022 r.;
  6. przyjęcie delegacji nastąpiło w szczególnym momencie i w związku z wcześniejszym bezprawnym przeniesieniem przez kierownictwo Sądu Apelacyjnego w Warszawie trzech doświadczonych sędziów Wydziału II Karnego tego Sądu do Wydziału III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w związku ze stosowaniem przez tych sędziów Konstytucji RP oraz respektowaniem wiążącego Polskę orzecznictwa europejskiego i międzynarodowego oraz w celu obsadzenia tak opróżnionych miejsc w tym Sądzie;

7. sędzia X. Y. wyrażała zgodę na przyjmowanie i zajmowanie stanowisk w okresie intensywnego podejmowania czynności dyscyplinarnych przez właściwe organy, w odniesieniu do sędziów krytycznych względem reformy wymiaru sprawiedliwości naruszającej zasadę trójpodziału władzy, w związku z ich orzecznictwem prokonstytucyjnym i prokonwencyjnym.

Powyższe okoliczności wskazują na bezpośredni związek sędzi X. Y. i jej kariery zawodowej z organami władzy wykonawczej w okresie prowadzonej przez nie walki z niezależnością sądownictwa. Wywołuje to uzasadnione i poważne wątpliwości odnośnie do bezstronności i niezależności sądu z udziałem tej sędzi, w szczególności w okresie delegacji do Sądu wyższego rzędu, która odbywa się z woli Ministra Sprawiedliwości i w każdej chwili mogła zostać przez niego przerwana.

W konsekwencji wykazane powiązania sędzi X. Y. z organami władzy wykonawczej oraz osobami realizującymi kierunki wytyczone przez Ministra Sprawiedliwości, w tym dotyczące odsuwania od orzekania sędziów nieuległych władzy wykonawczej, wszczynania postępowań dyscyplinarnych wobec tych sędziów oraz instrumentalnego dyscyplinowania stosujących w swoim orzecznictwie wykładnię dokonywaną w orzeczeniach Sądu Najwyższego i międzynarodowych trybunałów, obejmowania stanowisk i funkcji związanych ze szczególnym zaufaniem wskazują w sposób bezpośredni na akceptację przez tego sędziego destrukcyjnych w latach 2015-2023 dla polskiego wymiaru sprawiedliwości działań władzy ustawodawczej i władzy wykonawczej, stanowiących wyraz naruszenia konstytucyjnej zasady trójpodziału władzy. Tym samym prowadzi to do oceny, że w okresie rażącego naruszania standardów demokratycznego państwa prawnego poprzez ingerencję w niezawisłość i niezależność władzy sądowniczej sędzia ta nie tylko nie podejmowała działań zmierzających do ochrony niezależności i niezawisłości sędziowskiej, ale znalazła się w gronie sędziów uczestniczących w zachowaniach stanowiących zamach na tę niezależność i niezawisłość, cieszących się z tego powodu szczególnym zaufaniem ze strony kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości, przekraczającym granice typowego zaufania jakiego należy oczekiwać w relacjach sędzia – organ władzy wykonawczej.

Sąd Najwyższy konsekwentnie podkreśla, że wprawdzie w chwili obecnej ustało tak silne jak dotąd bezpośrednie zagrożenie naruszania przez organy władzy

wykonawczej niezawisłości sądownictwa, a także zmniejszona została aktywność (intensywna zwłaszcza w latach 2018-2023) tych sędziów pełniących nadal funkcje rzeczników dyscyplinarnych, których celem było represjonowanie sędziów sprzeciwiających się podporządkowaniu władzy sądowniczej woli Ministra Sprawiedliwości, to jednak przytoczone wyżej fakty dotyczące przeszłości sędziego X. Y., jak i chwila wydania zaskarżonego skargą wyroku, w pełni uzasadniają tezę o braku u wymienionej sędzi przymiotów gwarantujących, że sąd z jej udziałem był w chwili wydania tego wyroku sądem niezależnym i bezstronnym, w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 KPP UE oraz art. 6 ust. 1 EKPC.

Po uwzględnieniu powyższych rozważań stwierdzić należało, że Sąd Apelacyjny w Warszawie orzekając w składzie z SSO (del.) X. Y. nie był sądem niezależnym i niezawisłym, a wydane orzeczenie obarczone jest wadą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Konsekwencją stwierdzenia powyższego było uchylenie wyroku oraz przekazanie sprawy w całości do ponownego jej rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Jerzy Grubba Waldemar Płóciennik Paweł Wiliński

[r.g.]